

■ ■ ■ ІННОВАЦІЙНА ТА ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК 332.146.2:330.322

ПЕРЕРОЗПОДІЛ ІНВЕСТИЦІЙ ЯК ІМПЕРАТИВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ МІСТА ©

О.М. РАДІОНОВА,
кандидат економічних наук,
доцент кафедри туризму і
готельного господарства,
Харківський національний
університет міського господарства
імені О.М. Бекетова
(м. Харків)

Досліджено, що подальший соціально-економічний розвиток міста в сучасних умовах є реальним тільки за умов структурної перебудови економіки на базі інвестицій у технологічне оновлення галузей економіки та при широкому використанні перспективних технологій.

Визначено, що для інноваційного розвитку економіки потрібно здійснити перерозподіл інвестицій у високотехнологічні галузі економічної діяльності (5-го та 6-го технологічного укладу). Проведення модернізації та структурної перебудови виробництва на базі саме таких сучасних технологій дозволить створити нові (високотехнологічні) робочі місця, причому не просто для працевлаштування громадян, а для забезпечення ефективної, високопродуктивної зайнятості.

Зазначено, що створення високотехнологічних робочих місць стимулює необхідність постійного зростання освітнього рівня працівників (особливо молоді), їхньої кваліфікації та розумових здібностей. Отже, система професійної освіти повинна випереджати потреби економіки в робітничих спеціальностях і фахівцях, а проблема зайнятості вирішуватися саме в системі професійної освіти, спеціальної підготовки та перепідготовки працівників. Структура підготовки кадрів повинна не просто відповідати, а формувати структуру зайнятості. Окреслено економічний зміст взаємозв'язків «освіта – якість робочої сили – якість робочих місць – ефективність виробництва».

Ключові слова: інвестиції, інноваційний розвиток, місто, технологічний уклад, сфера зайнятості, високотехнологічні робочі місця, освіта.

Літ. 15.

Постановка проблеми. У сучасних умовах ефективного функціонування та розвитку великого міста залежить як від формування локальних переваг, так і від використання зовнішніх джерел, включаючи участь у глобалізаційних процесах і посиленні мережевих зв'язків. Подвійність природи міст забезпечує їм необхідну стійкість і адаптивність: локальні чинники є стабілізатором розвитку, а мережеві – стимулятором. Останнім часом, особливо після вступу України до СОТ, значно збільшується значення міжнародного (зовнішнього) сектора міської економіки,

© О.М. РАДІОНОВА, 2017

завдяки якому місто закріплюється в глобальній економічній системі. Її матеріальною основою є міжнародний рух прямих іноземних інвестицій як складової міжнародного руху капіталу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі аспекти вивчення питань інвестування для подальшого розвитку економіки та суспільства розглянуто в працях багатьох науковців, серед яких: С.Тесля [1], О.Батура [2], Т.Проценко [3], В.Федоренко [4], В.Геєць [5], О.Кузнецов [6], Н.Анішина [7], У.Садова [8], Г.Калетнік[15], Г.Заболотний[15] та інші.

Формулювання цілей статті. Метою статті є дослідження парадигмальних зрушення в інвестуванні економіки сучасного міста.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розміщуючи свій капітал за кордоном, іноземна компанія, особливо велика, як правило, приносить із собою й досконаліші засоби організації виробництва, досвід зарубіжного менеджменту, що сприяє виходу національного підприємства на світовий ринок.

На розвиток міської економіки найбільше впливають такі прямі іноземні інвестори, як:

1) приватні інвестори-підприємці – найбільш ризикована та активна група інвесторів, яка імпортує в місто (країну) своє обладнання і технології виробництва, віддаючи перевагу створенню нового підприємства, а не купівлі вже наявного. Головна мета – отримання швидких і ризикових прибутків;

2) транснаціональні корпорації (ТНК) – довготермінові інвестори, які мають свої власні технології та передові стандарти ведення бізнесу. Інвестиції спрямовують на: створення нового підприємства чи розширення вже наявного дочірнього підприємства цієї ж ТНК; отримання/придбання участі в існуючому зарубіжному незалежному підприємстві. У цьому випадку часто відбувається процес поглинання (повного, часткового) місцевої компанії. Мета діяльності – здобути новий ринок для своєї продукції, отримати доступ до ресурсів, досягти більшої ефективності виробництва;

3) інституційні інвестори (зокрема, міжнародні фінансові організації, такі, як Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР) і Міжнародна фінансова корпорація (МФК)) – є фінансовими посередниками, які залучають кошти переважно через продаж акцій в інвестиційних фондах і вкладають ці кошти в диверсифікований портфель цінних паперів. Мета діяльності набагато ширша, ніж максимізація прибутку. Вони сприяють реструктуризації підприємств, прискоренню трансформаційних процесів в економіці [1, с. 134-135; 2; 3; 4].

Структурна перебудова економіки міста, на яку здійснюють вплив прямі іноземні інвестиції, безпосередньо відбивається на сфері зайнятості, змушуючи її адаптуватися до нових змін і тим самим забезпечуючи місту соціально-економічний розвиток.

В Україні розподіл інвестицій має такий вигляд:

близько 75 % спрямовуються у 3-й технологічний уклад (теплові електростанції, паливна промисловість, вугільна промисловість, промисловість будівельних матеріалів, промисловість металевих конструкцій, чорна металургія, обробка металу, скляна і порцелянова промисловість);

близько 20 % – у підприємства 4-го технологічного укладу (кольорова металургія, хімічна й нафтохімічна промисловість, машинобудування (без електротехнічної промисловості), автомобільна промисловість, тракторне та

сільськогосподарське машинобудування, будівельно-шляхове й комунальне машинобудування, машинобудування для легкої і харчової промисловості без побутових приладів, виробництво сантехнічного і газового устаткування, суднобудівельна промисловість, ремонт машин і устаткування, деревообробна та целюлозно-паперова, легка промисловість, харчова промисловість, борошномельно-круп'яна й комбікормова промисловість);

4,5 % – у 5-й технологічний уклад (обчислювальна техніка, телекомунікації, роботобудування, мікро- і оптоволоконні технології, космічна техніка, штучний інтелект, біотехнології);

6-й технологічний уклад, що визначає перспективи високотехнологічного розвитку країни, в Україні майже відсутній (наноелектроніка, гена інженерія та біотехнологія тварин (згодом людей), клітинні технології, фотоніка, наносистемна технологія) [5, с. 351-352].

Отже, в Україні поки що діють пріоритети, які не відповідають моделі інноваційного розвитку. Причому інвестиції в 3-й і 4-й технологічні уклади спрямовані більше на подолання занепаду цих галузей економіки, а не на інноваційний розвиток.

Таким чином, подальший розвиток міста і, відповідно, сфери зайнятості в сучасних умовах є реальним тільки за умов структурної перебудови економіки на базі інвестицій у технологічне оновлення галузей економіки та при широкому використанні перспективних технологій.

Для інноваційного розвитку економіки потрібно здійснити перерозподіл інвестицій у високотехнологічні галузі економічної діяльності (5-го та 6-го технологічного укладу), що зумовить і розвиток сфери зайнятості населення. Проведення модернізації та структурної перебудови виробництва на базі саме таких, сучасних, технологій дозволить створити нові (високотехнологічні) робочі місця, причому не просто для працевлаштування громадян, а для забезпечення ефективної, високопродуктивної зайнятості. Ця вимога вкрай важлива, оскільки розвивати економіку надалі можна лише шляхом підвищення ефективності виробництва, запровадження організаційно-технічних нововведень, раціональної реструктуризації господарства [6].

Водночас створення нових робочих місць повинно здійснюватися не тільки шляхом залучення зовнішніх інвестицій, але й на базі внутрішніх інвестицій – шляхом стимулювання роботодавців, державної підтримки інноваційної діяльності, надання дотацій, грантів, пільг, квот та допомоги для переорієнтації на ті види продукції, що зберігатимуть конкурентоспроможність на внутрішньому і зовнішньому ринках. Останнє набуває особливої актуальності в умовах вступу України до СОТ [7].

На особливу увагу заслуговують пропозиції В. Корнякова щодо створення робочих місць [9]. Для цього, на його думку, необхідно переходити на господарювання, засноване на динамічній ренті (цінах, що знижуються). Тобто використовувати вигоди від продуктивності праці не в цілях максимізації ізольованого приватного прибутку, а з метою зниження вартості виготовленої продукції. Спочатку це здешевить товари, у виробництві яких використовувалась дана продукція, а далі процес піде від однієї технологічної ланки виробництва до іншої. При цьому серед здешевленої продукції є й та, яка оновлює засоби праці, які в

результаті віддають частину своєї зниженої вартості новій продукції. І починається ітеративний процес самозменшення витрат, утілених у засобах виробництва, зокрема в основному капіталі. Проте, на наш погляд, навряд чи вже сьогодні наше суспільство готове до таких заходів, це довгий і складний шлях, що потребує зміни світогляду та координації дій влади, бізнесу і працівників.

Створення високотехнологічних робочих місць окреслює ще одну важливу проблему – необхідність постійного зростання освітнього рівня працівників (особливо молоді), їхньої кваліфікації та розумових здібностей. Інакше кажучи, система професійної освіти повинна випереджати потреби економіки в робітничих спеціальностях і фахівцях, а проблема зайнятості вирішуватися саме в системі професійної освіти, спеціальної підготовки та перепідготовки працівників. Структура підготовки кадрів повинна не просто відповідати, а формувати структуру зайнятості. Важливо також, щоб основні суб'єкти господарювання та органи державного управління розуміли економічний зміст взаємозв'язків «освіта – якість робочої сили – якість робочих місць – ефективність виробництва».

У такому ракурсі питання освіти і якості трудових ресурсів досліджують Н. Андрусишин, М. Бачинська, Б. Данилишин, В. Куценко, Л. Лісогор, У. Садова [8; 10; 11].

За таких умов слід ставити питання про інвестиції в освіту. Головними інвесторами в освіту мають бути:

- держава, мета якої – впровадження належних знань, що відповідають сучасним запитам сфери зайнятості, збалансування інтересів працівників (підвищення їх затребуваності) і роботодавців (скорочення терміну підбору відповідного персоналу) в реалізації трудової діяльності. Чимало держав світу останнім часом (за роки кризи) усвідомили необхідність інвестування в розвиток професійних навичок працівників і для цих цілей виділяють значні кошти [12, с. 34];

- роботодавці, для яких витрати на навчання працівників є основою успішності їх функціонування, запровадження нових інноваційних видів діяльності та прибутковості;

- самі працівники, основна мета яких – підвищення власного індивідуального інтелектуального рівня, що визначає їх конкурентоспроможність в сучасній сфері зайнятості.

До якості підготовки кадрів слід висувати нові вимоги:

- 1) розуміння необхідності та здібність учитися постійно (самоосвіта);
- 2) здатність ефективно працювати і взаємодіяти в колективі, професійна та етична відповідальність;
- 3) знання й розуміння сучасних суспільних, політичних і науково-технічних проблем;
- 4) уміння формулювати та розв'язувати проблеми;
- 5) володіння глибокими задатками комунікаційної поведінки й лідерства;
- 6) наявність широкої ерудиції, достатньої для розуміння глобальних соціальних та економічних наслідків;
- 7) хист до управлінської діяльності.

Особливої актуальності набуває реалізація концепції безперервної освіти.

Під безперервною професійною освітою розуміють процес постійного оновлення набору компетенцій у результаті цілеспрямованої організованої дії, тобто багатократну освіту (включаючи самоосвіту) спеціаліста залежно від потреб його

професійної діяльності. Основою її формування та розвитку є цілісність, глибока інтеграція всіх освітніх підсистем і процесів. Організація безперервної освіти повинна орієнтуватися на соціально-економічні зміни в місті та державі. Фахівці, які працюють у різних галузях, повинні адаптуватися до цих умов, постійно вдосконалювати свої навички і поповнювати професійні знання з урахуванням науково-технічного прогресу й запитів суспільства.

Існують дві форми безперервної професійної освіти – державна система підвищення кваліфікації і внутрішньофірмове навчання працівників.

У великих містах України одним із пріоритетних завдань державної системи підвищення кваліфікації працівників традиційно вважалось повернення їх до трудової діяльності, прискорення працевлаштування, забезпечення професійної мобільності та підвищення конкурентоспроможності на ринку праці. Адже тільки спеціалісти високого рівня, які володіють усіма раніше переліченими рисами, здатні створювати нові наукові, інноваційні ідеї та конкурентоздатні технології як для окремого підприємства, так і для міста і країни в цілому.

Разом із тим система підвищення кваліфікації має бути орієнтована на максимальне врахування унікальних корпоративних умов кожної установи (фірми, організації), індивідуальних особливостей і освітніх потреб самого працівника. Цього можна досягти, організувавши навчання працівників безпосередньо на підприємстві, тобто на внутрішньофірмовому рівні. Внутрішньофірмові системи підвищення кваліфікації є одним із типів освітніх соціальних систем, і їх значення постійно зростає. В основі вибору структурних компонентів таких систем лежить визначення потреби компанії в перепідготовці кадрів за всіма необхідними напрямками.

Одним із способів здійснення безперервної освіти на внутрішньофірмовому рівні виступає дистанційна освіта, а точніше, дистанційна бізнес-освіта. Вона найбільшою мірою застосовується для навчання працівників і менеджерів, орієнтованих одночасно на підвищення власного кваліфікаційного рівня та поліпшення виробничих результатів організації. Даний аспект якості дистанційної освіти особливо важливий для корпорацій, зацікавлених у системному навчанні працівників, адже в результаті цього досягається загальне нарощування інтелектуального, зокрема людського капіталу фірми. Надалі це приводить до виникнення нових форм та методів роботи і, зрештою, підвищення якості управління й продуктивності роботи компанії в цілому.

В умовах же становлення «економіки знань», коли для ефективної роботи підприємства інтелектуальні можливості її працівників значать більше, ніж матеріальні ресурси, дистанційна форма освіти покликана відігравати особливу роль. По-перше, збільшення інтелектуального капіталу фірми задає темп і характер оновленню технології виробництва та продукції, які потім стають головною конкурентною перевагою на ринку [13, с. 64], вимагає безперервного навчання працівників упродовж усього життя. По-друге, набуті знання дедалі швидше застарівають, а їх «життєвий цикл» невпинно скорочується: якщо раніше вищої освіти було досить для 20-25 років практичної діяльності, то нині оптимальний термін її ефективності дорівнює 5-7 років, а в галузях, що визначають науково-технічний прогрес, – 2-3 роки [14, с. 344]. Інноваційний ефект полягає у зростанні обсягів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, збільшенні числа освоєних нових технологій, нових видів продукції, зростанні кількості впроваджених

винаходів тощо [15, с. 8]. Це викликає необхідність постійного процесу оновлення знань. І дистанційна освіта створює найкращі можливості поєднання роботи з освітньою діяльністю.

В сучасному суспільстві від підвищення освітнього рівня окремих його членів виграє все суспільство в цілому. Причому відповідно до теорії людського капіталу, суспільство в цілому виграє набагато більше, ніж окремих індивідуум, який здобуває освіту. Тому концепція безперервної професійної освіти повинна розглядатися як інструмент економічної політики, спрямованої на забезпечення затребуваності працівників у сучасній сфері міської зайнятості.

Висновки. Таким чином, збільшення кількості прямих іноземних інвестицій, активізація інвестиційної діяльності вітчизняних підприємств є важливими соціально-економічними регуляторами зайнятості населення. Змінюючи структуру міської економіки, вони прискорюють і структурні трансформації у сфері зайнятості. З метою подолання нинішнього розбалансування сфери міської зайнятості інвестиційний ресурс слід спрямовувати (перерозподіляти) по-перше, у високотехнологічні галузі економічної діяльності 5-го та 6-го технологічного укладу, що зумовить інноваційний розвиток міста і відповідно сфери зайнятості; по-друге, у сферу професійної освіти, оскільки перехід до інтенсивного відтворення зайнятості населення можливий лише на основі зростання освітнього рівня працівників, їхньої кваліфікації та розумових здібностей.

Список використаних джерел

1. Тесля С.М. Прямі іноземні інвестиції як економічна категорія, їх суть та класифікація / С.М. Тесля // Науковий вісник НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.3. – С. 131–138.
2. Батура О. В. Іноземні інвестиції в системі становлення ринкової економіки України : монографія / О.В. Батура, К.В. Комарова – Дніпропетровськ : Наука і освіта, 2002. – 179 с.
3. Проценко Т. О. Економічні та організаційно-правові аспекти іноземних інвестицій в Україні : монографія / Т.О. Проценко, В.Г. Федоренко, В.В. Солдатенко, Д.В. Степанов. – Ірпінь : Національна академія ДПС України, 2004. – 398 с.
4. Федоренко В.Г. Інвестування і ринок праці в Україні в умовах кризи / В.Г. Федоренко // Формування ринкової економіки : зб. наук.праць. – Спец. вип. : в 3т. Соціально-трудова відносина : теорія та практика. – К. : КНЕУ, 2010. – Т.3. – С. 355–360.
5. Економіка України: стратегія і політика довгострокового розвитку / [за ред. акад. НАН України В. М. Гейця]. – К. : Ін-т економічного прогнозування, Фенікс, 2003. – 1008 с.
6. Кузнецов О.В. Сущность и понятийный аппарат системы стимулирования создания новых рабочих мест путем предоставления предприятиям инвестиционных средств [Электронный ресурс] / О.В. Кузнецов – Режим доступа: <http://fond-vpv.ru/50.html>.
7. Анішина Н. Регулювання створення робочих місць у контексті економічної політики України в сучасних умовах / Н. Анішина, Т. Тимошек, Д. Верба, М. Москаленко // Україна: аспекти праці. – 2009. – № 4. – С. 9–15.
8. Садова У.Я. Інноваційність людського розвитку в світлі детермінант регіональної економіки / У.Я. Садова, Н.І. Андрусин, М.В. Бачинська / Соціально-економічні дослідження в перехідний період. Ресурсне забезпечення

інтелектуально-інноваційного розвитку регіону : зб. наук. праць / НАН України. Інститут регіональних досліджень. Редкол. : відп. ред. Є. І. Бойко. – Л., 2007. – Вип. 3(65). – 696 с.

9. Корняков В. Воспроизводство новых рабочих мест [Электронный ресурс] / В. Корняков. // Экономический портал – Режим доступа : <http://institutions.com/theories/1106-vosproizvodstvo-novyh-rabochih-mest.html>.

10. Данилишин Б. Ринок освітніх послуг: основні тенденції та шляхи модернізації / Б. Данилишин, В. Куценко // Україна: аспекти праці. – 2005. – № 8. – С. 28–35.

11. Лісогор Л. Освітні детермінанти розвитку людських ресурсів в Україні / Л. Лісогор // Україна: Аспекти праці. – 2008. – №8. – 2008. – С. 29–33.

12. Защитим людей, стимулируя создания рабочих мест : Доклад МОТ, представленный Саммиту лидеров Группы двадцати, Питтсбург, 24 и 25 сентября 2009 г. Международное бюро труда. Женева. – сентябрь 2009 г. – 55 с.

13. Грішнова О.А. Управління конкурентоспроможністю організації на ринку інтелектуальної праці / О.А. Грішнова, С. П. Сокурєнко // Демографія та соціальна економіка. – 2008. – № 2 (10). – С. 63–69.

14. Керб Л. П. Напрями трансформації бізнес-освіти / Л. П. Керб // Формування ринкової економіки: зб. наук. праць. – Спец. вип.: у 3 т. Соціально-трудова відносина: теорія та практика. – К. : КНЕУ, 2010. – Т.1. – С. 343–347.

15. Калетнік Г. М. Інноваційні моделі управління стратегічним економічним потенціалом сучасних економічних систем / Г.М. Калетнік, Г.М. Заболотний, С.В. Козловський // Актуальні проблеми економіки. – 2001. - № 4 (118). – С. 3-11.

Список використаних джерел у транслітерації / References

1. Teslya S. M. Pryami inozemni investy`ciyi yak ekonomichna kategoriya, yix sut` ta klasy`fikaciya / S.M. Teslya // Naukovy`j visny`k NLTU Ukrayiny`. – 2009. – Vy`p. 19.3. – S. 131–138.

2. Batura O. V. Inozemni investy`ciyi v sy`stemi stanovlennya ry`nkovoyi ekonomiky` Ukrayiny` : monografiya / O. V. Batura, K. V. Komarova – Dnipropetrovs`k : Nauka i osvita, 2002. – 179 s.

3. Procenko T. O. Ekonomichni ta organizacijno-pravovi aspekty` inozemny`x investy`cij v Ukrayini : monografiya / T. O. Procenko, V. G. Fedorenko, V. V. Soldatenko, D. V. Stepanov. – Irpin` : Nacional`na akademiya DPS Ukrayiny`, 2004. – 398 s.

4. Fedorenko V. G. Investuvannya i ry`nok praci v Ukrayini v umovax kry`zy` / V. G. Fedorenko // Formuvannya ry`nkovoyi ekonomiky` : zb. nauk.pracz`. – Specz. vy`p. : v 3t. Social`no-trudovi vidnosy`ny` : teoriya ta prakty`ka. – K. : KNEU, 2010. – Т.3. – S. 355–360.

5. Ekonomika Ukrayiny` : strategiya i polity`ka dovgostrokovogo rozvy`tku / [za red. akad. NAN Ukrayiny` V. M. Gejcyu]. – K. : In-t ekonomichnogo prognozuvannya, Feniks, 2003. – 1008 с.

6. Kuznecov O. V. Sushhnost` y` ponyaty`jnyj apparat sy`stemy sty`muly`rovany`ya sozdany`ya novyx rabochy`x mest putem predostavleny`ya predpry`yaty`yam y`nvesty`cy`onnyx sredstv [Электронный ресурс] / O. V. Kuznecov – Rezhy`m dostupa: <http://fond-vpv.ru/50.html>.

7. Anishy`na N. Regulyuvannya stvorenniya robochy`x miscz` u konteksti ekonomichnoyi polity`ky` Ukrayiny` v suchasny`x umovax / N. Anishy`na, T. Ty`moshek, D. Verba, M. Moskalenko // Ukrayina: aspekty` praci.– 2009. – # 4. – S. 9–15.
8. Sadova U.Ya. Innovacijnist` lyuds`kogo rozvy`tku v svitli determinant regional`noyi ekonomiky` / U. Ya. Sadova, N. I. Andrusy`shy`n, M. V. Bachy`ns`ka / Social`no-ekonomichni doslidzhennya v perexidny`j period. Resursne zabezpechennya intelektual`no-innovacijnogo rozvy`tku regionu : zb. nauk. pracz` / NAN Ukrayiny`. Insty`tut regional`ny`x doslidzhen`. Redkol. : vidp. red. Ye. I. Bojko. – L., 2007. – Vy`p. 3(65). – 696 s.
9. Korniyakov V. Vosproy`zvodstvo novyx rabochy`x mest [Электронный ресурс] / V. Korniyakov. // Экономы`chesky`j portal – Rezhy`m dostupa : <http://institutiones.com/theories/1106-vosproizvodstvo-novyh-rabochih-mest.html>.
10. Dany`ly`shy`n B. Ry`nok osvithnix poslug: osnovni tendenciyi ta shlyaxy` modernizaciyi / B. Dany`ly`shy`n, V. Kucenko // Ukrayina: aspekty` praci. – 2005. – Vol. 8. – С. 28–35.
11. Lisogor L. Osvitni determinanty` rozvy`tku lyuds`ky`x resursiv v Ukrayini / L. Lisogor // Ukrayina: Aspekty` praci. – 2008. – #8. – 2008. – S. 29–33.
12. Zashhy`ty`m lyudej, sty`muly`ruya sozdany`ya rabochy`x mest : Doklad MOT, predstavlenyj Sammy`tu ly`derov Gruppy dvadczaty`, Py`ttsburg, 24 y` 25 sentyabrya 2009 g. Mezhdunarodnoe byuro truda. Zheneva. – sentyabr` 2009 g. – 55 s.
13. Grishnova O. A. Upravlinnya konkurentospromozhnisty` organizaciyi na ry`nku intelektual`noyi praci / O. A. Grishnova, S. P. Sokurenko // Demografiya ta social`na ekonomika. – 2008. – # 2 (10). – S. 63–69.
14. Kerb L. P. Napryamy` transformaciyi biznes-osvity` / L. P. Kerb // Formuvannya ry`nkovoyi ekonomiky`: zb. nauk. pracz`. – Specz. vy`p.: u 3 t. Social`no-trudovi vidnosy`ny`: teoriya ta prakty`ka. – K. : KNEU, 2010. – T.1. – S. 343–347.
15. Kaletnik H. M. Innovatsiini modeli upravlinnia stratehichnym ekonomichnym potentsialom suchasnykh ekonomichnykh system / H. M. Kaletnik, H. M. Zabolotnyi, S.V. Kozlovskyi // Aktualni problemy ekonomiky. – 2001. - № 4 (118). – S. 3-11.

ANNOTATION

INVESTMENTS REALLOCATION AS AN IMPERATIVE OF INNOVATION DEVELOPMENT OF THE CITY

RADIONOVA Olga,
Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
O.M. Beketov National University of Urban Economy,
(Kharkiv)

The further socio-economic development of the city in modern conditions is possible only if the restructuring of the economy is based on investments in technological innovation of industry and the wide use of advanced technologies.

It is necessary to redistribute investment in high-tech branches of economic activity (5-th and 6-th technological structure) for the innovative development of the economy. Modernization and restructuring of production on the basis of such modern technologies will create new (high-tech) jobs, not just for the employment of citizens, but to provide an effective, highly productive employment.

The creation of high-tech jobs stimulates the need for constant growth of the educational level of workers (especially the youth), their skills and mental abilities. Vocational education system should outpace the economy needs in working specialties and specialists, and the problem of employment should be resolved in the system of vocational education, training and retraining of workers. The structure of training must not only correspond, but form the structure of employment. The economic content of the relationship "education - the quality of the labor force - the quality of jobs - the efficiency of production" is determined.

Key words: investment, innovation development, the city, technological structure, employment, high-tech jobs, education.

Lit. 15.

АННОТАЦИЯ ПЕРЕРАСПРЕДЕЛЕНИЕ ИНВЕСТИЦИЙ КАК ИМПЕРАТИВ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ ГОРОДА

РАДИОНОВА Ольга Николаевна,
кандидат экономических наук,
доцент кафедры туризма и гостиничного хозяйства,
Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А.Н. Бекетова
(г Харьков)

Показано, что дальнейшее социально-экономическое развитие города, в современных условиях является реальным только при структурной перестройке экономики на базе инвестиций в технологическое обновление отраслей экономики и при широком использовании перспективных технологий.

Определено, что для инновационного развития экономики необходимо осуществить перераспределение инвестиций в высокотехнологичные отрасли экономической деятельности (5-го и 6-го технологического уклада). Проведение модернизации и структурной перестройки производства на базе именно таких современных технологий позволит создать новые (высокотехнологичные) рабочие места, причем не просто для трудоустройства граждан, а для обеспечения эффективной, высокопроизводительной занятости.

Подчеркнуто, что создание высокотехнологичных рабочих мест стимулирует необходимость постоянного роста образовательного уровня работников (особенно молодежи), их квалификации и умственных способностей. Система профессионального образования должна опережать потребности экономики в рабочих специальностях и специалистах, а проблема занятости решаться именно в системе профессионального образования, специальной подготовки и переподготовки работников. Структура подготовки кадров должна не просто соответствовать, а формировать структуру занятости. Определено экономическое содержание взаимосвязей «образование – качество рабочей силы – качество рабочих мест – эффективность производства».

Ключевые слова: инвестиции, инновационное развитие, город, технологический уклад, сфера занятости, высокотехнологичные рабочие места, образование.

Лит. 15.

Інформація про автора

РАДІОНОВА Ольга Миколаївна – кандидат економічних наук, доцент кафедри туризму і готельного господарства Харківського національного університету міського господарства імені О.М. Бекетова

RADIONOVA Olga – Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of Tourism and Hotel Industry Department of Kharkiv O.M. Beketov National University of Urban Economy

РАДИОНОВА Ольга Николаевна – кандидат экономических наук, доцент кафедры туризма и гостиничного хозяйства Харьковского национального университета городского хозяйства имени А.Н. Бекетова

